

KAPITOLA DRUHÁ

Zatímco paní Sovaková u tabule monotónním hlasem vykládala o historii dělnictva v Americe, Clark sledoval, jak se Paul marně snaží psát si poznámky levou rukou. Měl chudák celou pravou paži znehybněnou. Upevnili mu ji do ortézy, aby se mu mohlo zahojit vykloubené rameno a natržený vaz.

Clark si už alespoň posté přehrál v duchu tu scénu. Jak se v plné rychlosti srazil s Paulem. Jak sjeli smykem po mokřém chodníku a zastavili se o kolo zaparkované dodávky. Uplynulý týden se snažil přijít na to, zda mohl svého bývalého spoluhráče zachránit, aniž by se při tom Paul zranil. Ale pokaždé, když nad tím přemýšlel, došel vždy ke stejnému závěru: prudkému nárazu se zabránit nedalo.

Nebo snad ano?

Fotbalový tým se na to díval jinak. Kyle s Tommym si auta

všimli, až když narazilo do zábran u staveniště, kde se budovalo nové hlavní sídlo Mankinsovy korporace. Clark do Paula narazil tak prudce, že skončili až úplně na druhé straně ulice. Ostatní fotbalisti si proto neuvědomovali, že Paulovi vlastně nějaké nebezpečí vůbec hrozilo. Navíc podle policie muž v hnědém chtěl zaútočit právě na staveniště Mankinsovy korporace. Toho muže se na to ale zeptat nemohli. Byl v kómatu. A doktoři neočekávali, že to přežije.

Někteří kluci z týmu si mysleli, že Clark srazil Paula schválně, ze žárlivosti. Možná měli pravdu. Ne v tom, že by to Clark udělal ze žárlivosti, ale v tom, že to auto by Paula možná ani nesrazilo.

Třeba to Clark spočítal špatně.

Připadalo mu, že pokaždé, když chtěl pomoci, vždycky se při tom někomu něco stalo. A Clark z toho vyšel jako ten špatný.

Najednou Clark zaslechl tichý pláč někoho, kdo nejspíš taky potřeboval pomoc, jako by se mu snad vesmír vysmíval. Byl si celkem jistý, že to pláče nějaká dívka. Avšak žádná z těch kolem něj nevypadala ani trochu rozrušeně.

Možná zrudně až k pláči, ale ne rozrušeně.

Mary Bakerová hlasitě žvýkala a tajně pod lavicí esemeskovala.

Olivia Goodmanová si okusovala nehty a toužebně zírala z okna.

Sherry Millerová kreslila jakéhosi temného jednorožce na okraj učebnice politologie.

„Clarku,“ zašeptala vedle něj Lana Langová.

Zvuk pláče Clarkovi připomněl, jak Paul tiše naříkal, když všichni čtyři sledovali, jak se záchranáři snaží za pomoci kleští vyprostit muže ze sešrotovaného auta. Kromě vykloubeného ramene si Paul při tom, jak se s Clarkem svezli po mokrém chodníku, taky pořádně sedřel kůži na paži a na obličejí.

Clark samozřejmě neměl ani škrábanec.

Ani jeho brýle, které mu při nárazu spadly, se nerozbily.

„Země volá Clarka Kenta,“ zopakovala Lana o něco hlasitěji. „Človče, co je to s tebou?“

Tentokrát se Clark na svou nejlepší kamarádku otočil. Měla na sobě tričko s nápisem BUDOUCNOST PATŘÍ ŽENÁM a na krku oválný náhrdelník s přívěskem z měsíčního kamene, který dostala od mámy k šestnáctinám. Zrzavé vlasy měla stažené do culíku, jak je ve škole nosila vždycky a ze všech možných líčidel používala jen lesk na rty.

To mluvíš na mě? naznačil Clark pohybem rtů.

„Jsi dneska úplně mimo,“ zašeptala.

Pláč neustával. Napadlo ho, jestli to slyší i Lana. Nebo... že by to přicházelo *odjinud* než ze třídy?

Lana pokývla směrem k Paulovi. „Bude v pohodě,“ pronesla šeptem. „Kdyby nebylo tebe, už by tady nebyl.“

Clark pokrčil rameny, obrátil se zpět na paní Sovakovou a snažil se soustředit na její dlouhou přednášku. Zrovna popisovala historický vývoj migračních pracovních sil v Americe. „Využívání migračních dělníků v zemědělství začalo už na počátku sedmnáctého století,“ vysvětlovala. „Šlo o smluvní

služebníky, kteří přicházeli z Anglie. Samozřejmě nesmíme zapomínat na hrůzy otroctví, když byli do této země proti své vůli přivázeni obyvatelé afrických zemí. Ve čtyřicátých letech devatenáctého století potom začaly přes hranici do země přicházet za prací desetitisíce mexických dělníků. Právě této skupině se budeme věnovat v posledních hodinách...“

Ne že by to Clarka nezajímalo. Prostě nemohl přestat zírat na Paulovu ortézu. Neustále si ten incident, co se odehrál v centru, přehrával v hlavě a přemýšlel o tom muži s nožem. A teď navíc nemohl přestat myslet na ten tichý pláč, který k němu stále doléhal.

Sovaková se odmlčela a přejela třídu pohledem. „Víte, já to tady všechno nepovídám pro srandu králíkům. Bude to v závěrečném testu.“

Když na něm na okamžik spočinula pohledem, Clark se na židli narovnal.

„Určitě jste zaregistrovali ty protesty v centru,“ pokračovala. „Vidíte, že je to stále velmi aktuální. To, jak se k současné situaci postavíme, značně ovlivní budoucnost našeho města i rodinných farem...“

Clark se snažil zaměřit jen na zvuk toho pláče, ale pořád ho něco rozptylovalo. Jessica Napierová v zadní části třídy šepetem vykládala jedné kamarádce: „Ta párty u Tommyho příští víkend bude fakt něco. Budou tam všichni...“

Chodbou kolem třídy procházel student se sluchátky na uších a poslouchal starou country písničku, která byla Clarkovi matně povědomá.

Na druhé straně kampusu zrovna Kyle pronesl nějaký vtip o tom, jak při včerejším zápase jarní ligy srazil k zemi Willieho Moora. Jeden Kylův kumpán se hlasitě uchechtl a pak někdo přibouchl dveře šatní skříňky.

Clark slyšel i malé letadlo někde nad zemí. Přesněji řečeno vrtulové letadlo poháněné jedním motorem. Poznal to podle toho, jak přední vrtule šlehala vzduchem. Letadlo přelétalo nad některým ze sousedních měst. Možná nad Noonanem...

Ne, to nebylo možné. Noonan byl sice nejbližší město, ale i tak ležel skoro padesát kilometrů daleko.

Skvělé, teď ho šálily smysly.

Promnul si uši hřbety rukou a pohlédl na Sovakovou.

Neměnil se mu jen sluch. Vypadalo to, že sílily všechny jeho schopnosti. Předevčírem pronikl pohledem skrz zeď do vedlejší třídy. Viděl, jak jedna prvačka podala jiné vzkaz a ta se potichu zasmála. Tyto nové schopnosti ho uchvacovaly a zároveň k smrti děsily.

Teď se ale soustředil jen na svůj sluch.

Někde v kampusu plakala dívka.

Tiché vzlyky zněly tak smutně a zoufale, že přehlušily všechno, co se Clarkovi honilo hlavou.

Musel zjistit, kdo to je. A proč je tak smutná.

„Clarku,“ přerušil jeho myšlenky znovu Lanin tlumený hlas.

Tentokrát Clark počkal, než začne Sovaková psát na tabuli, a teprve potom se k Laně otočil. Zjistil, že na něj pátravě hledí a velké zelené oči má starostlivě přimhouřené.